

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 21C/38/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317209787
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Sivák
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2018:8317209787.1

Medzitýmny rozsudok

Okresný súd Humenné sudcom Mgr. Petrom Sivákom v spore žalobcu C.. C. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XXX, XXX XX E., zast. JUDr. Jánom Mochnáčom, advokátom, so sídlom Benadova 1, 040 22 Košice, IČO: 50369687, proti žalovaným 1/ Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 72 Bratislava, 2/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, 3/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 21 750 eur takto

rozhodol:

Súd zamietá žalobu voči žalovanému v 2. a v 3. rade.

Žalovaným v 2. a v 3. rade priznáva nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v celom rozsahu pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 20.11.2017 voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy 21 750 eur a náhrady trov konania titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 5, §6 a §17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vznp.

2. Žalobu odôvodnil tým, že Dňa 18. 11. 2014 mu bolo doručené „Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, trestný odbor sp. zn. X-H. D. XXX/XX/XXXX - X" zo dňa 3. 11. 2014, ktorým Generálny prokurátor Slovenskej republiky v trestnej veci obvineného (v tomto konaní žalobou) C.. C. W. rozhodol, že Uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. X/X L. XXX/XX/XXXX-X zo dňa 12.5.2014 bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, § 2 ods. 10, ods. 12, § 206 ods. 1, § 196 ods. 1 písm. c), 1 230 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku v platnom znení a v ustanovení § 289 ods. 2 Trestného zákona v platnom znení v neprospech obvineného C.. C. W.. Napadnuté uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. X/X L. XXX/XX/XXXX- X zo dňa 12.05.2014 sa zrušilo. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vznp. mu ako účastníkovi konania rozhodnutím prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. X/X L. XXX/XX/XXXX-X zo dňa 12.05.2014 a taktiež uznesením OR PZ ODI HE sp. zn. Č.: O.-XX/DI-T.-XXXX zo dňa 02.02.2014 vznikla nemajetková ujma v dôsledku predmetných nezákonných rozhodnutí. Vyššie uvedené nezákonné rozhodnutia boli zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom a to Uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. B. D. XXX/XX/XXXX-X zo dňa 03.11.2014. Podľa § 6 ods. 2 zákona podal proti nezákonnému rozhodnutiu v zákonnej lehote riadny opravný prostriedok podľa osobitného predpisu a to Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú odoslal príslušnému orgánu 17.02.2014. Nemajetková ujma mu tiež vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, keď bol pozbavený osobnej slobody nakoľko policajti požadovali vykonať lekárske vyšetrenie na odber krvi bez právneho dôvodu. Tento postup bol Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove vyhodnotený ako postup „rozpore s § 8 ods 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z.z o Policajnom zbore v platnom znení, § 155 zákona NR SR č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 48 ods. 3 písm a) zákona NR SR č. 73/1998 Z. z. o štátnej

službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v platnom znení s poukázaním na interný predpis vydaný v rezorte Ministerstva vnútra slovenskej republiky a platný na tomto úseku služby Policajného zboru. Pochybenie v namietanom postupe policajtov, na ktoré poukázal bolo potvrdené a preukázané. Vzhľadom k tomu, bola predmetná časť jeho sťažnosti v zmysle § 20 ods. 1 zákona NR SR č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v platnom znení vyhodnotená ako opodstatnená. Nesprávny úradný postup namietal aj v súvislosti so skutočnosťou, že ho policajti nechali dlhú dobu bez toho, aby mu vysvetlili o čo ide, pričom s ním nevykonali žiaden zápis. Aj táto časť jeho sťažnosti bola podľa § 20 ods. 1 zákona NR SR č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v platnom 7. není vyhodnotená Krajským riaditeľstvom PZ v Prešove ako opodstatnená, nakoľko ním namietaný postup bol v rozpore s ustanoveniami zákona o Policajnom zbore. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. mu bola nesprávnym postupom spôsobená nemajetková ujma. Má za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Žiada priznať úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože ju nie je možné uspokojiť inak. Výšku nemajetkovej ujmy určil na 21 750 eur.

Prvú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody som zaslal Okresnej prokuratúre H-E už 16. 12.2015. avšak táto žiadosť nespĺňala náležitosti tejto žiadosti podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Žiaden príslušný orgán ma však nevyzval na odstránenie nedostatkov žiadosti. napriek tomu mi Ministerstvo vnútra SR prostredníctvom kancelárie ministra vnútra SR dalo na vedomie. že moju žiadosť na predbežné prerokovanie nároku postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá má podľa názoru Ministerstva vnútra SR konať za štát v tomto prípade. Následne mi Generálna prokuratúra Slovenskej republiky dňa 16. 2. 2016 dala na vedomie, že moju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku vracia späť Ministerstvu vnútra SR, nakoľko sa domnieva, že Ministerstvo vnútra SR je tým orgánom štátu, ktorý má realizovať predbežné prerokovanie nároku na údajnú náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Dňa 25. 5. 2017 mi Ministerstvo vnútra SR, prostredníctvom kancelárie ministra vnútra SR dalo na vedomie. že moju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku postúpili podľa § 15 ods. 2 zákona N-R SR č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, nakoľko Ministerstvo vnútra SR zastáva názor, že moju žiadosť má prerokovať Generálna prokuratúra SR, pretože prokurátor zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Pasívnu legitímáciu žalovaného 1 som určil podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Pasívnu legitímáciu žalovaného 2 som určil podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Pasívnu legitímáciu žalovaného 3 som určil podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Na základe Oznámenia výsledku prešetrenia sťažnosti Krajského riaditeľstva PZ v Prešove sp. zn. L.-D.-O.-E.-XX/XXXX zo dňa 22. 7. 2014 má za to, že okrem nezákonných rozhodnutí a nesprávnom úradnom postupe voči jeho osobe možno hovoriť v mojom prípade aj o nezákonnom pozbavení osobnej slobody podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch treba prihliadať podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov na to, že v čase vzniku nemajetkovej ujmy bol súdnym exekútorom. Viedol v tom čase jediný exekútorský úrad v Snine. Čo sa týka jeho doterajšieho života, je bezúhonný, doktor práv, súdny exekútor. Žije v Snine usporiadaným spôsobom života. ktorá je malým mestečkom (žije tu cca 20 991 obyvateľov) a tak sa informácie o jeho pozbavení osobnej slobody, o jeho obvinení zo spáchania trestného činu a ďalších postupoch príslušníkov PZ voči jeho osobe rýchlo rozniesli po celom meste a dokonca aj mimo neho. Nezákonným pozbavením osobnej slobody, nezákonným vznesením obvinenia voči jeho osobe začal čas neustáleho pocitu frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo. Súkromný život ako aj jeho spoločenské uplatnenie utrpeli na kvalite. Začali sa problémy v rodine ako aj v práci. Videl a pocítil, ako ľudia začali pohŕdať jeho osobou. Začali ho nerešpektovať tak členovia rodiny ako aj zamestnanci a kolegovia z profesie. Bolo zrejmé, že keď ho uznajú vinným zo spáchania trestného činu, komora navrhne odvolanie mojej osoby ako exekútora podľa § 16 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov, Synovi sa posmievajú v škole ako aj vonku. Tento stav trvá až do súčasnosti, preto mám za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom voči mojej osobe a tak žiadam uhradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 21 750 €, nakoľko nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak. Obdobie neistoty a pocitu frustrácie ma stále veľa energie, ktorú som musel vynaložiť, aby som sa úspešne bránil voči nezákonným

rozhodnutiam a nesprávneému úradnému postupu. Porušenie zákona v môj neprospech považujem za prejav neúcty voči mojej osobe. Stratý čas v súvislosti s trestným konaním, ktoré sa voči mne viedlo na základe nezákonného rozhodnutia ako následok nesprávneho úradného postupu je ťažko nahraditeľný a podľa môjho názoru až nenahraditeľný. Keby výška nemajetkovej ujmy, ktorú možno uhradiť nebola obmedzená zákonom, žiadal by ako nemajetkovú ujmu v peniazoch uhradiť vyššiu čiastku.

3. Žalovaná v 3. rade doručila súdu dňa 18.01.2018 vyjadrenie k žalobe v ktorom uviedla, že v zmysle žaloby na strane žalovanej vystupujú tri Slovenské republiky. V rámci jedného konania však nie je možné, aby na jednej strane vystupoval viackrát totožný subjekt. Žalobný návrh o náhradu nemajetkovej ujmy žalobca smeruje voči štátu - Slovenskej republike. Ak žalobca označí za žalovaného štát, je povinný riadne označiť aj štátny orgán, ktorý má za štát konať. Slovenská republika je síce spôsobilá byť účastníkom konania, avšak spôsobilá samostatne konať je len v spojení so štátnym orgánom, ktorého sa vec týka, pretože len jeho prostredníctvom môže ako právnická osoba robiť právne úkony. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je teda náležitosťou riadneho návrhu, bez ktorého nemožno v konaní pokračovať. Označenie štátu a súčasne označenie štátneho orgánu nemožno oddeľovať. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý má v mene štátu konať s uvedením jeho názvu. Až takéto označenie možno v zmysle § 135 ods. 1 CSP považovať za náležité označenie štátu ako strany v sporovom konaní. Zároveň musí ísť o orgán, ktorý je v danej veci príslušný na základe povahy veci zodpovedajúceho predpisu. Právna úprava zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zák. č. 514/2003 Z. z. obsahuje ustanovenia určujúce konkrétny štátny orgán, ktorý má vo veciach náhrady škody konať v mene štátu. Zmyslom takejto právnej úpravy určenia orgánu konajúceho v mene štátu je, aby v mene žalovanej Slovenskej republiky vystupoval vo vzťahoch upravených týmto zákonom jeden orgán/subjekt a žalovaná Slovenská republika nebola v jednom konaní o náhradu škody zastúpená súčasne viacerými orgánmi. Označenie žalovaných ako „1/ Slovenská republika v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky 2/ Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a 3/ Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“ preto ministerstvo spravodlivosti považuje za nesprávne označenie pasívne vecne legitimovaného subjektu - štátu a orgánu príslušného konať v jeho mene, a teda za prekážku v postupe v konaní - vadu procesného zastúpenia žalovanej, ktorú je potrebné odstrániť postupom podľa § 129 CSP. Zákon č. 514/2003 Z. z. je koncepčne vystavaný tak, že vo vzťahu k jednotlivým oblastiam výkonu verejnej moci zohľadňuje zodpovednosť orgánov verejnej moci za spôsobenú škodu. Uvedené sa prejavuje okrem iného aj vymedzením okruhu orgánov konajúcich v mene štátu v § 4 zákona. Koncepčne vychádza znenie § 4 zo zásady, že orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla. Osobitne je táto zásada premietnutá pre oblasť výkonu verejnej moci, ktorou je trestné konanie. Z dikcie § 4 je zrejmé, že zákonodarcia túto zodpovednosť rozdeľuje medzi tri subjekty - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky [§ 4 ods. 1 písm. a) prvý bod], Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky [§ 4 ods. 1 písm. b)] a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky [§ 4 ods. 1 písm. f)]. Toto rozdelenie je logické a zodpovedá vymedzeniu orgánov, ktoré vykonávajú trestné konanie - orgány činné v trestnom konaní (vyšetrovateľ, prokurátor) a súdy. Len orgány, ktoré vykonávajú trestné konanie môžu byť zodpovedné, nakoľko len tieto orgány môžu v trestnom konaní vydať rozhodnutie, ktoré môže byť neskôr zrušené ako nezákonné; analogicky to platí aj pre škodu spôsobenú ich nesprávnym úradným postupom. Právna úprava obsiahnutá v § 4 ods. 1 písm. a) prvý bod, b) a f) je z pohľadu zodpovednostných vzťahov za škodu spôsobenú v trestnom konaní úplná a vyčerpávajúca, nakoľko „pokrýva“ všetky do úvahy prichádzajúce subjekty, ktoré vykonávajú trestné konanie. Zák. č. 514/2003 Z. z. teda v § 4 ods. 1 jednoznačne definuje orgány konajúce v mene štátu, a preto pre oblasť trestného konania aplikácia § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. neprichádza do úvahy, resp. situácia, ktorá by odôvodňovala jeho aplikáciu vo veciach náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní, ani nemôže nastať. Vzhľadom na túto skutočnosť je odkaz žalobcu na ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým žalobca odôvodňuje príslušnosť ministerstva spravodlivosti konať v mene štátu, nedôvodný, a ministerstvo spravodlivosti nie je orgánom príslušným zastupovať štát v tomto konaní podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona. Na skutočnosti, že v prípadoch nárokovania náhrady škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania ministerstvo spravodlivosti nie je orgánom príslušným na konanie v mene štátu, nič nezmenila ani novela zák. č. 514/2003 Z. z. vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorou došlo len k precizovaniu dovtedajšej právnej úpravy s cieľom vymedziť jednoznačným spôsobom príslušnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako orgánov konajúcich v mene štátu v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú v trestnom konaní, za ktorú nesie zodpovednosť vyšetrovateľ a prokurátor. V tomto smere novelizácia

ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z. dotvára a potvrdzuje judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri vyššie citovaný rozsudok sp. zn. 3 Cdo 194/2010), z ktorej vyplýva rozdelenie zodpovednosti medzi vyšetrovateľa a prokurátora. Kľúč k pochopeniu hraníc medzi zodpovednosťou vyšetrovateľa a prokurátora je daný práve novým znením § 4 ods. 1 písm. b) zákona, ktoré súčasne zvýrazňuje význam dozoru prokurátora v trestnom konaní. V tejto súvislosti upriamuje žalovaná pozornosť súdu i na rozhodovaciu činnosť súdov už za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. v znení po novele vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. (teda od 01.01.2013), ako napr. rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.09.2014, sp. zn. 17Co/677/2013, a zo dňa 26.02.2014, sp. zn. 17Co/984/2013, alebo uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.05.2014, sp. zn. 2Co/237/2013), z ktorej záverov je taktiež zrejmé, že ministerstvo spravodlivosti nie je orgánom príslušným zastupovať v tomto konaní žalovanú Slovenskú republiku, ale táto príslušnosť je daná ministerstvu vnútra alebo generálnej prokuratúre, v závislosti od naplnenia podmienok stanovených v § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. Taktiež je potrebné poukázať i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.10.2015 sp. zn. 8Cdo 289/2014, vydaný aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6/2016.

4. Žalovaná v 2. Rade vo vyjadrení k žalobe zo dňa 27.04.2018 uviedla, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky považuje za vadné, že žalobca označil pasívne vecne legitimovaný subjekt - 3x štát v spojení s orgánmi príslušnými konať v ich mene. Jedná sa o vadu procesného zastúpenia žalovanej. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 4 upravuje, ktoré zložky sú organizačne spôsobilé vystupovať a konať v mene Slovenskej republiky na účely tohto zákona. Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z.z. zo dňa 27.11.2012 s účinnosťou od 01.01.2013, čím došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., cit.: „vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.“ Žalovaný 2/ v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 3 Co/377/2013 zo dňa 20.03.2014, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 25C/251/2010-58 zo dňa 14.03.2013, z ktorého vyplýva, že pokiaľ súd prvého stupňa po 01.01.2013 vo veci konal a rozhodol s tým, že štát zastupovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu procesnoprávných predpisov a tým aj k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Na podporu svojho tvrdenia žalovaný 2/ dáva do pozornosti tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 500/2014 zo dňa 24.03.2015, kde súd uvádza: „Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s uplatňovaním náhrady škody voči štátu na záver poukazuje na precizovanie § 4 ods. 1 písm. b) zákona o zodpovednosti za škodu. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky tak bude v mene štátu vystupovať v prípade, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený príslušník Policajného zboru, za podmienky, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo vyšetrovateľ alebo poverený príslušník nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, v zmysle ktorého, budú musieť súdy nižšieho stupňa posúdiť, kto za štát bude vystupovať“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010). Z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky by bol orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci vtedy, keď k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia vydaného vyšetrovateľom alebo povereným príslušníkom Policajného zboru došlo na základe rozhodnutia prokuratúry. Ak prokurátor takéto uznesenie vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka policajného zboru nezruší, bude v prípade vzniku škody orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Príslušnosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na konanie a zastupovanie Slovenskej republiky bola v obdobných prípadoch konštatovaná aj súdnymi rozhodnutiami, napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/377/2013-74, ktorý na str. 5 jasne konštatoval, cit.: „Pokiaľ teda súd prvého stupňa po 1.1.2013 vo veci konal a na pojednávaní dňa 14.03.2013 rozhodol s tým, že štát zastupovalo Ministerstvo vnútra SR a nie Generálna prokuratúra SR, takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu procesnoprávných predpisov, a tým aj k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.“ Rovnako samotná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vo svojom vyjadrení vydanom pod spisovou značkou S. E. XX/XX-X dňa 17.05.2013 doslovne uviedla, cit.: 6 „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky bude

konať, keď zo strany prokuratúry dôjde k zrušeniu uznesenia(o vznesení obvinenia), ktoré vyšetrovateľ/poverený príslušník Policajného zboru vydá. V prípade, ak prokurátor nezruší uznesenie vyšetrovateľa/povereného príslušníka Policajného zboru, bude v prípade vzniku škody konať v mene Slovenskej republiky Generálna prokuratúra Slovenskej republiky“.

Žalovaný 2/ zastáva názor, že nakoľko v danej veci nedošlo k absencii hmotnoprávných predpokladov na uplatnenie postupu podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., pretože bola splnená podmienka: poverený príslušník PZ konal na základe záväzného pokynu prokurátora a vzniesol žalobcovi obvinenie a po podaní sťažnosti proti vzneseniu obvinenia bola splnená podmienka: zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia dozor vykonávajúcim prokurátorom, ktoré sú nevyhnutné na to, aby Slovenskú republiku zastupovala v tomto súdnom konaní Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaná v 2/ rade vzniesla námietku nedostatku svojej procesnej spôsobilosti konať v mene Slovenskej republiky v tejto právnej veci preto navrhla, aby súd ustálil orgán príslušný konať v predmetnej právnej veci v mene žalovaného, teda v mene Slovenskej republiky a v súlade so zásadou hospodárnosti konania ďalej pokračoval v konaní už iba s príslušným orgánom verejnej moci na strane žalovaného, ktorým je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

5. Žalovaná v 1/ rade poukázala na obsah vyjadrenia Generálnej prokuratúry SR sp. zn. H. XXX/XX/XXXX-XX z 27.04.2016 a z dôvodov tam uvedených navrhla žalobu zamietnuť.

6. Na pojednávaní súdu dňa 28.08.2018 zástupca žalobcu trval na podanej žalobe. Žalovaný 1/ navrhol žalobu zamietnuť, taktiež aby si súd vyžiadal z Ministerstva spravodlivosti správu o výmaze žalobcu zo zoznamu súdnych exekútorov, a správu o súčasne vedených trestných konaniach voči žalobcovi. Žalovaná v2/ rade trvala na svojich písomných vyjadreniach a navrhla, aby súd konal už len s Generálnou prokuratúrou ako subjektom spôsobilým zastupovať Slovenskú republiku v tomto konaní. Žalovaná v 3/ rade sa pridrižovala svojich písomných vyjadrení. Ministerstvu spravodlivosti nesvedčí, aby v tomto konaní zastupovalo Slovenskú republiku.

7. Podľa ustanovenia § 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

8. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

9. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1)

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2)

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov

verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

10. Podľa § 214 ods. 2 CSP, súd môže na návrh strany medzitýmnym rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 214 ods. 3 CSP, do právoplatnosti medzitýmneho rozsudku súd nekoná o žalobou uplatnenom procesnom nároku.

11. Žalovaní v 2/ a 3/ rade vo svojich vyjadreniach a prednesoch namietali, že nie sú pasívne legitimovaní v tomto spore, resp. že za Slovenskú republiku má v tomto prípade konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

12. V danom prípade žalobca v žalobe označil ako žalovanú 3x Slovenskú republiku, pričom v žalobe sú označení ako samostatne žalovaní, súd považoval za potrebné sa s otázkou pasívnej vecnej legitimácie vysporiadať, najmä s ohľadom na hospodárnosť konania.

13. Súd po preskúmaní skutočností uvádzaných v žalobe ako i vyjadreniach strán dospel k záveru, že v tomto prípade je daná pasívna vecná legitimácia v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

14. Ako bolo uvedené vyššie, v trestnom konaní, v ktorom mala žalobcovi vzniknúť škoda, dozor vykonávajúci prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako orgán nadriadený, ktorého úlohou je kontrolovať činnosť povereného príslušníka PZ. Príslušník policajného zboru konal na základe záväzného pokynu prokurátora a vzniesol obvinenie žalobcovi, a následne po podaní sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia táto bola zamietnutá dozor vykonávajúcim prokurátorom, preto nie sú splnené podmienky v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) na to, aby v predmetnom konaní konalo v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (žalovaný v 2/ rade). Taktiež je vylúčené, aby v prejednávanej veci v mene štátu konalo Ministerstvo spravodlivosti, nakoľko údajná škoda nebola spôsobená rozhodnutím alebo postupom súdu, notárom alebo exekútorom (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona) a zároveň existuje príslušný orgán, ktorý koná v mene štátu, ktorým je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

15. Súd poukazuje aj na vyššie citované uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/500/2014 zo dňa 24.03.2015 kde súd uviedol: „Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s uplatňovaním náhrady škody voči štátu na záver poukazuje na precizovanie § 4 ods. 1 písm. b) zákona o zodpovednosti za škodu. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky tak bude v mene štátu vystupovať v prípade, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený príslušník Policajného zboru, za podmienky, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo vyšetrovateľ alebo poverený príslušník nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, v zmysle ktorého, budú musieť súdy nižšieho stupňa posúdiť, kto za štát bude vystupovať“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010).

16. Vzhľadom na uvedené, za účelom ustálenia pasívnej legitimácie v spore súd na návrh žalovaného v 2/ rade medzitýmnym rozsudkom zamietol žalobu voči žalovanému v 2/ rade - Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra SR a žalovanému v 3/ rade - Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

17. O trovách žalovaných v 2. a 3. rade rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Súd vo vzťahu k nim žalobu zamietol, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalobcovi. O výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.